

Arrest

**nr. 75 344 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 63 166 van 16 juni 2011 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEKAERT, die *loco* advocaat R. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 9 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Met een verzoekschrift van 31 mei 2011 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 3 mei 2011 aan de verzoekende partij werd uitgereikt, beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 juni 2011 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 15 juni 2011 dient verzoekster een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van deze beslissing te schorsen. Deze vordering wordt op 16 juni 2011 bij arrest nr. 63 166 verworpen. Op 16 juni 2011 dient verzoekster huidig verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van deze beslissing.

Dit is aldus de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

*“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit een geldig inreisstempel”
(...)*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Ze is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Ze respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat ze gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 09/03/2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/04/2011. Deze beslissing is op 03/05/2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 03/05/2011. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat ze vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder voert aan dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

2.2. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

In casu blijkt dat verzoekster reeds op 15 juni 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de bestreden beslissing. Deze vordering werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 juni 2011 bij arrest nr. 63 166 verworpen wegens het niet aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoekster kan nu dan ook niet meer opteren voor een gewone schorsing. In die mate is de exceptie van de verwerende partij gegrond en wordt huidig beroep enkel als een beroep tot nietigverklaring beschouwd.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending van de motiveringsplicht aan.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“1.1. Bij het nemen van de beslissing van 10 juni 2011 negeert DVZ het feit dat verzoekster een aanvraag op grond van medische redenen had ingediend, en dat verzoekster op 31 mei 2011 een verzoekschrift tot schorsing en annulatie bij de RVV heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing en het bevel het grondgebied te verlaten. Procedure die thans nog lopende is.

DVZ negeert de verschillende stukken die haar door verzoekster werden aangebracht mbt haar medische toestand. Zij antwoordt hier niet op. DVZ neemt enkel het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldige inreisstempel in aanmerking om tot haar beslissing te komen. DVZ betreft in haar overweging aldus niet de andere feitelijk vaststaande gegevens. DVZ kan toch niet zomaar doen alsof de hangende procedure voor de RW inzake de weigering 9ter niet bestaat! Zij heeft nooit geantwoord op de medische argumenten van verzoekster in dat kader. De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is geschonden.

1.2. Bovendien moet worden vastgesteld dat DVZ kennis heeft van de medische argumenten van verzoekster, en nergens motiveert waarom zij meent dat de verwijderingsmaatregel geen reëel risico zou inhouden voor de medische toestand verzoekster. Dit maakt tegelijk een schending uit van de motiveringsplicht als van art. 3 EVRM (zie volgend middel).

1.3. Voorts overweegt DVZ ten onrechte: “Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 03/05/2011. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf het is dus weinig waarschijnlijk dat ze vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.” Uiteraard heeft verzoekster het land nog niet verlaten. Indien zij dit wel zou gedaan hebben, dan dreigt haar nog lopende schorsings- en annulatieberoep voor de RW onontvankelijk worden verklaard wegens gebrek aan belang... Men kan verzoekster dan ook niet ten kwade duiden dat zij in afwachting van de behandeling door de RW in het land verblijft. Er anders over oordelen is kennelijk onredelijk. Door in deze overweging en het ontwikkelen haar argumentatie, dit feit te verzwijgen dat verzoekster tegen het bevel van 3 mei 2011 beroep heeft aangetekend, wordt bovendien ook de materiële motiveringsplicht geschonden.

1.4. Tenslotte is het onduidelijk of het bevel van 10 juni 2011 nu het vorige bevel van 3 mei 2011 vervangt, dan wel aanvult.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster citeert in haar middelen de motieven van de

bestreden beslissing waarbij zij aangeeft het niet eens te zijn met deze motivering. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten nu zij niet in het bezit is van de vereiste documenten, met name een geldige inreisstempel. Tevens wordt gemotiveerd waarom verweerder de mening is toegedaan dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en aldus beslist tot terugleiding naar de grens. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening diende te houden met haar medische toestand, en meer bepaald met de nog lopende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voert zij eerder de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de motieven, met name dat zij niet in het bezit is van de nodige documenten nu zij geen inreisstempel heeft, niet betwist. Waar verzoekster lijkt aan te geven dat verweerder ondanks dat hij kennis had van haar medische toestand, hier geen rekening mee hield, kan zij niet worden gevolgd. Uit nazicht van het administratief dossier en verzoeksters uiteenzetting blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft onderzocht en onontvankelijk verklaarde.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat het medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de ziekte noch over de noodzakelijk geachte behandeling. Verweerder heeft verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf aldus onderzocht doch oordeelde dat verzoekster niet de volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereiste informatie overmaakte om tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag te kunnen overgaan. Verweerder kan dan ook niet worden verweten geen onderzoek te hebben gedaan naar verzoeksters medische argumenten. Verzoekster geeft evenwel aan het niet eens te zijn met de motieven van de beslissing en wijst op haar nog hangende beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad wijst er evenwel op dat een vordering tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen schorsende werking heeft. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet daarentegen dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven wanneer deze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Het door verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeleid beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet op, zodat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft gedaan over deze beslissing. Bijgevolg kon de verwerende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing nemen. De verwerende partij diende geen rekening te houden met het hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de vraag of het bestreden bevel het vorige bevel van 3 mei 2011 vervangt dan wel aanvult, invloed heeft op de wettigheid van het huidige bestreden bevel van 10 juni 2011.

Verzoekster betoogt verder dat de motieven van de beslissing tot terugleiding naar de grens kennelijk onredelijk zijn, nu het logisch is dat zij het land nog niet heeft verlaten daar haar nog lopende schorsings- en annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dreigt onontvankelijk te

worden verklaard wegens gebrek aan belang, wanneer zij het land effectief verlaat. Verzoekster kan hierin evenwel niet worden gevolgd nu verzoeksters belang bij een schorsing of nietigverklaring van een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard geenszins teloor gaat wanneer zij gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook ten aanzien van dit bevel om het grondgebied te verlaten gaat verzoeksters belang geenszins teloor. Zo oordeelde de Raad van State in zijn arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 dat het belang ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten *“niet teloor (gaat), enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 27 augustus 2010. Er anders over oordelen zou bet recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen.”*

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“DVZ is op de hoogte van het op 31 mei 2011 ingestelde schorsing- en annulatieberoep van verzoekster. DVZ heeft kennis van de medische argumenten van verzoekster. Zij heeft op heden nog niet geantwoord op deze argumenten. In een arrest van 25 juli 2008 (nr. 14.397) stelt de RVV dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling mag worden afgegeven, zonder dat de overheid – na onderzoek – motiveert waarom hun verwijderingsmaatregel geen reëel risico in houdt op een onmenselijke of vernederende behandeling voor een ziekte die door de aanvrager werd ingeroepen. Door dergelijk bevel af te leveren, zonder enig onderzoek of motivering, schendt DVZ art.3 EVRM.”

3.4. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster, om de schending van dit artikel dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot de stelling dat verweerder haar medische argumenten diende te onderzoeken en tevens diende te antwoorden op de argumenten die verzoekster ontwikkelde in het kader van haar beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij wijst hierbij op een arrest nr. 14 397 van 25 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zou zijn gesteld dat *“er geen bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdeling mag worden afgegeven zonder dat de overheid – na onderzoek – motiveert waarom hun verwijderingsmaatregel geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling voor een ziekte die door de aanvrager werd ingeroepen.”*

De Raad herhaalt vooreerst dat verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onderzocht en onontvankelijk verklaard heeft, om de reden dat het door verzoekster naar voor gebrachte attest niet voldeed aan de door de wet vooropgestelde informatie, met name het vermelden van de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Verweerder diende naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens de medische argumenten niet opnieuw te onderzoeken. Het loutere feit dat verzoeksters beroep tegen deze beslissing nog hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt geen schending in van artikel 3 van het EVRM. Evenwel stelt de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 expliciet dat: *“wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien*

zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM” (Parl.St., Kamer, 2005-2006, 2478/001, p 35). De Raad van State preciseerde dienaangaande dat dit tot gevolg heeft dat verweerder op het ogenblik dat hij wenst over te gaan tot een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, verweerder dient over te gaan tot een onderzoek van de medische argumenten in het kader van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 oktober 2010, nr. 208.586).

Evenwel zet verzoekster in haar middel op generlei wijze uiteen waarom in haar concrete geval van uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij het risico loopt bloot te staan aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Noch uit het verzoekschrift noch uit de bijgebrachte stukken (ook niet uit het medisch attest van 3 maart 2011 van haar arts H.E.) blijkt dat de behandeling die de verzoekende partij desgevallend zou behoeven, niet in haar land van herkomst voorhanden is. Meer nog, verzoekster voegt stukken aan het verzoekschrift toe waaruit blijkt dat zij medische behandelingen en hospitalisaties gehad heeft in 2010 in Montenegro. Verzoekster geeft weliswaar onder de uiteenzetting van de feiten een opsomming van de ziekten waaraan zij zou lijden, maar houdt geenszins voor dat de behandeling niet kan worden verdergezet in haar land van herkomst. Zij verwijst naar mogelijke gevolgen indien haar behandeling wordt stopgezet maar stelt niet dat een verdere behandeling in haar land van herkomst niet kan. Bovendien komt het de Raad niet toe in het kader van huidige procedure een oordeel te vellen over de beslissing die haar aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart en het hiermee gepaard gaande bevel van 3 mei 2011. Deze beslissingen zijn niet het voorwerp van huidig geding.

Daarnaast dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt aangaande de situatie van haar land van herkomst. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te brengen die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Evenmin komt het de Raad toe aan de hand van een opsomming van bepaalde ziekten uit te maken welke ernst deze kennen en na te gaan of de behandeling ervan mogelijk is in het land van herkomst. Dienaangaande merkt de verwerende partij terecht op dat het loutere feit dat een aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vergezeld van medische attesten, die als onontvankelijk werd afgewezen, op zich nog niet toelaat te besluiten dat er ook sprake is van een gezondheidsproblematiek die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het arrest gekend onder nummer 14 397 uitgesproken op 25 juli 2008 door de Raad, laat de verzoekende partij na aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. In die zaak diende de Raad te oordelen over een onontvankelijk verklaring van een aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wegens het niet toevoegen van identiteitsdocumenten, motief dat vreemd is aan de appreciatie van de door een aanvrager aangevoerde medische elementen.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel, met name van de zorgvuldigheidsnorm. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Als zorgvuldige bestuur dient DVZ bij het nemen van beslissingen alle elementen in overweging te nemen. Zij dient rekening te houden met het feit dat er neen nog lopende schorsing- en annulatieprocedure is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dient rekening te houden met het feit dat verzoekster in dat kader aldus argumentatie heeft ontwikkeld, dewelke antwoord behoeft.

Zij dient bij haar beslissing te motiveren waarom zij meent dat de verwijderingsmaatregel geen reëel risico zou inhouden voor de medische toestand verzoekster. Huidige werkwijze van DVZ, waarbij dit alles wordt genegeerd, strookt niet met een zorgvuldig bestuur.”

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Waar verzoekster opnieuw aanvoert dat verweerder rekening diende te houden met de nog lopende beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, kan worden volstaan met een verwijzen naar de bespreking onder het eerste middel. Tevens is uit de bespreking van de twee voorgaande middelen gebleken dat verweerder kon volstaan met de motieven aangaande artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zonder nogmaals expliciet in te gaan op de medische toestand van verzoekster, nu verweerder deze elementen reeds onderzocht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster toont dan ook niet aan met welke elementen verweerder, waarvan hij kennis had of diende te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.7. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Door verzoekster uit Schengengebied te trachten te verwijderen nog vooraleer de RvV een rechtsdag heeft bepaald inzake het door verzoekster ingediende verzoek tot schorsing en annulatie dd. 31 mei 2011, tracht DVZ de verdediging van verzoekster in die lopende procedure te bemoeilijken, zoniet onmogelijk te maken. Het consultatierecht tussen de raadsman en verzoekster wordt zwaar bemoeilijkt door verzoekster te trachten uit Schengengebied te verwijderen. Het wordt verzoekster onmogelijk gemaakt indien nuttig alhier nog eventuele medische tests te ondergaan ter verdere ondersteuning van haar verzoekschrift dd. 31 mei 2011. Het wordt verzoekster onmogelijk gemaakt desgevallend persoonlijk ter zitting te verschijnen in het kader van het ingediende verzoekschrift dd. 31 mei 2011. Het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging en het artikel 6.1. EVRM worden geschonden.”

3.8 Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). In zoverre verzoekster de schending van artikel 6 van het EVRM inroept, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Inzoverre verzoekster aanvoert dat de nog lopende procedure bemoeilijkt zoniet onmogelijk wordt gemaakt wanneer zij het schengengebied verlaat, wijst de Raad erop dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins vereist dat zij in persoon verschijnt en zij zich door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen. Gelet op communicatiemiddelen als telefoon en internet kan verzoekster ook niet voorhouden dat haar consultatierechten met haar advocaat geschonden worden. De bestreden beslissing verhindert verzoekster geenszins om haar beroepsprocedure aangaande de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in essentie schriftelijk en

verzoekster kan zich laten vertegenwoordigen door een raadsman naar keuze. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing haar rechten van verdediging schendt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.9. In een vijfde middel voert verzoekster machts- en rechtsmisbruik aan.

“DVZ levert op 3 mei 2011 weliswaar een bevel af om het grondgebied te verlaten, maar berooft verzoekster aanvankelijk niet van haar vrijheid. Hiermee vermijdt DVZ dat verzoekster tegen de beslissing van 3 mei 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetgeen de bestreden beslissing zou opschorten lopende de procedure - zou kunnen inleiden. Immers, zolang men niet van zijn vrijheid is beroofd aanvaardt de RW geen uiterst dringende noodzakelijkheid. Bijgevolg kon verzoekster zich enkel op de gewone schorsings- en annulatieprocedure beroepen. Hetgeen zij ook gedaan heeft (zie stuk 4). Nu thans de beroepstermijn verstreken is om tegen het bevel van 3 mei 2011 alsnog bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing te kunnen indienen, gaat DVZ alsnog tot vrijheidsberoving over, met de bedoeling verzoekster gedwongen uit te leiden voordat er uitspraak gedaan wordt in de gewone schorsings en annulatieprocedure. Het opzetten van dergelijke constructie is machts –en rechtsmisbruik.”

3.10 Uit de bespreking van het vierde middel is reeds gebleken dat het bestreden bevel geenszins tot doel heeft verzoekster te beletten haar vordering tot schorsing en annulatie van de beslissingen van 3 mei 2011 verder te zetten. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het *in concreto* om een constructie zou gaan met de bedoeling haar gedwongen uit te leiden voordat er uitspraak gedaan wordt in de gewone schorsings- en annulatieprocedure. Verzoekster kan overigens opteren voor een (gewone) vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring wanneer de uitvoering van de bestreden beslissing niet imminent is. Van zodra zij wordt vastgehouden met het oogmerk tot een verwijdering van het grondgebied kan zij bij voorlopige maatregel aan de Raad vragen om de vordering tot schorsing bij hoogdringendheid te behandelen (zie artikel 44 van het Procedurereglement).

Verzoekster toont dan ook niet aan dat er sprake is van machts- en rechtsmisbruik.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN